

Sedmi dan: Pozvani na svjedočenje

225. Od svog početka Crkva živi od svjedočenja za Isusa Krista. Misijska metoda Pracrkve počivala je na poslanju predanom po krštenju: svaki kršćanin je misionar! U povijesnoj situaciji u kojoj je "prenošenje vjere" postalo središnji problem Crkve osobno svjedočanstvo kršćana međusobno i u društvu dobiva istaknuto značenje. Iz sljedećih tekstova jasno je kako su kršćani u vrijeme Novog zavjeta davali osobno svjedočanstvo:

"Dolazim na viđenja i objave Božje. Znam čovjeka u Kristu koji je prije četrnaest godina bio ponesen do trećeg neba. On je čuo neizrecive riječi kojih čovjek ne smije govoriti... I da se zbog uzvišenosti objava ne bih uzoholio, dan mi je trn u tijelu, anđeo Sotonin, da me udara da se ne uzoholim. Za to sam tripot molio Gospodina, da odstupi od mene. A on mi reče: 'Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje' (2 Kor 12,1.4.7-9). "Naučen sam u svakoj prigodi biti zadovoljan. Znam i oskudijevati, znam i obilovati! Na sve sam i na svašta navikao i sit biti i gladovati, i obilovati i oskudijevati. Sve mogu u onome koji me jača!" (Fil 4:11 sl).

"Mi znamo da smo iz smrti prešli u život jer ljubimo braću. Znamo od Boga smo, a sav je svijet pod zlim. Znamo: Sin je Božji došao i dao nam razum da poznamo Istinitoga" (1 Iv 3,14; 5,19 sl).

1. Što stoji u tekstovima?

226. Pavao je bio prožet poslanjem evangelizacije. Od njega možemo naučiti kakvo značenje ima osobno svjedočanstvo i kod nove evangelizacije.

Odlučni događaj u Pavlovu životu bilo je njegovo obraćenje, njegov susret s uskrslim Gospodinom na putu u Damask (Dj 9,1-9). Tada je ujedno dobio zadaću da svjedoči o tom susretu: "Zato ti se ukazah da te postavim za poslužitelja i svjedoka onoga što si vidio i što ću ti pokazati" (Dj 26,16). O daljnjem intenzivnom susretu s Kristom govori Pavao u drugoj poslanici Korinćanima. On svjedoči da ga je osposobio da na sebe uzme i svoju bolest. Ne stidi se o tom otvoreno govoriti jer je to osobno svjedočanstvo dodatni dokaz za autentičnost njegovog naviještanja: "Ali se uzdržavam (hvaliti) da ne bi tko mislio o meni više nego što vidi na meni ili što čuje od mene" (2 Kor 12,6).

Božja milost može se očitovati u životu također i u polaganom rastu: svjedočanstvo iz prve Ivanove poslanice ne počiva na naglom doživljaju obraćenja, kao kod Pavla, nego na iskustvu da Božja milost osposobljava za to da se možemo svim silama založiti za bližnje i oprijeti zlu. "Znanje" o kojem pisac poslanice svjedoči ne označuje intelektualni uvid nego konkretno osobno

iskustvo.

U osobnom svjedočanstvu kršćanin svjedoči snagom Duha Svetoga

- od apostola preuzetu sigurnost da je Isus uistinu uskrsnuo i da živi,

- učinke snage Isusova uskrsnuća u svojem životu.

2. Značenje za "daljnje prenošenje vjere"

227. Svjedočanstvo vjere počiva na "uvjerenosti u zbiljnosti kojih ne vidimo" (Heb 11,1): Istinama vjere mi sami po sebi nemamo nikakav pristup: ne "vidimo" ih i ne možemo ih - kao kod prirodoznanstvenih istina - eksperimentima naknadno provjeriti ili dokazati. Svjedočanstvo vjere ima stoga značaj "ispovijesti": mi ne možemo istine vjere čisto razumski zahvatiti a ipak smo na temelju objave uvjereni u njih. Ispovijest za Isusa Krista je stoga više od informacije.

Gospodstvo razumskog uvida u zapadnoj kulturi imalo je za posljedicu da se vjera većinom "dalje prenosila" kao pouka, kroz nastavu. Pri tome učitelj ne mora biti osobno angažiran; on može sadržaj ispovijesti vjere prenijeti na način "neutralne" informacije i "ispitivati" o istinama vjere. Takav oblik "prenošenja vjere" ipak je došao radikalnom svršetku: ljudi danas žele ponajprije znati kako se vjera očituje u životnoj praksi i u društvu. Oni se više usmjeruju na osobu svjedoka nego li na istine koje on posreduje: oni očekuju "osobno" svjedočanstvo vjere.

Svjedočanstvo za Isusa Krista je tada "osobno" kada proizlazi iz osobnog odnosa s njim i uključuje život svjedoka.

228. Osobno svjedočanstvo ima dva temeljna oblika koja se dopunjuju:

1. Odlučujuće je i ostaje "svjedočanstvo bez riječi" (1,191), svjedočanstvo dobrih djela, nesebično zalaganje za bližnje. Svjedočanstvo riječi jedino tada je autentično i vjerodostojno ako je pokriveno svagdašnjim životom.

2. U misionarskoj situaciji svjedočanstvo riječi dobiva istaknuto značenje. Ono se može ostvariti:

a) ispovijedajući objavljene istine vjere koje svjedok prihvaća čitavom osobom (na primjer: "Vjerujem u uskrsnuće mrtvih; vjerujem u svoje uskrsnuće");

b) izvješćujući o učincima odnosa s Isusom Kristom u mojem životu (Isus kaže ozdravljenom: "Pođi kući k svojim pa im javi što ti je učinio Gospodin, kako ti se smilovao" (Mk 5,19).

U nastavku iznašamo prije svega poticaje za prikladno svjedočenje riječju.

3. *Kako svjedočiti?*

229. Osobno svjedočanstvo počiva na iskustvima koje je kršćanin imao s Isusom Kristom i s milošću Božjom koja po njemu djeluje. Ova su iskustva tako različita, koliko ljudi i njihove životne povijesti (I,209). Moli Duha Božjega da ti posvijesti kako je Božja milost bila djelotvorna u tvom odnosu prema njemu, prema tebi samome i prema drugima. Pročitaj što si zabilježio u svoj duhovni dnevnik uz odgovarajuće poticaje i pitanja ovoga seminara vjere (I,59,160,170).

- Spomenimo još jednom dva načina duhovnog iskustva: susret s Bogom koji se datumski daje zabilježiti, slično kao i Pavao; postepeni rast u iskustvu milosti Božje: Jesi li u svom životu imao satove, dane u kojima ti je Bog bio posebno blizu? Kod jedne životne odluke, kod smrti ljubljene osobe ili nekog drugog gubitka? Je li ti darovan "nagli" doživljaj obraćenja, duboka radost, da si Boga konačno našao?

- Jesi li odrastao u vjerskoj okolini (roditeljska kuća, škola) koja je trajno utjecala na tvoj život? Jesi li barem jedanput zauzeo izričiti stav protiv načina mišljenja i ponašanja svoje okoline, koji se protive evanđelju?

Zapažaš li kod sebe načine mišljenja i ponašanja koji nisu produženje tvoga karaktera ili tvojih prirodnih nadarenosti?

- Jesi li osjetljiv na nepravdu koja se čini drugima? Možeš li se djelotvorno založiti za svoje bližnje?

Pripazi: osobno svjedočanstvo ne svjedoči o osjećajima, nego o činjenicama: o promjenama u tvom životu i načinu postupanja koje ti je Duh Božji darovao.

230. Iskoristi sljedeći tjedan i za to da napišeš jedno osobno svjedočanstvo. Ne bi trebalo trajati duže od tri minute! Izbjegavaj opširno izlaganje. Ograniči se na važne, konkretne pojedinosti, koje su nužno potrebne za njegovo razumijevanje. Duh Sveti će ti dati što u određenim situacijama trebaš reći (usp. Mt 10,19 sl): u osobnom razgovoru, u "kućnoj crkvi" (molitveni ili biblijski kružok), na radnom mjestu. Izbjegavaj iznošenje osobnih grijeha, koje iznosiš Bogu u ispovijedi.

Temeljno pravilo za osobno svjedočanstvo glasi: "Budite uvijek spremni na odgovor svakomu koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama, ali blago i s poštovanjem" (1 Pt 3,15 sl).

1. *Svakome dati odgovor prema situaciji*: svjedočanstvo vjere mora tako biti izraženo da pogađa onoga (one) kojima je upućeno u njegovoj (njihovoj) odgovarajućoj situaciji. Po

moćnosti treba poći od pozitivne "dodirne točke": makar je Pavao u Ateni bio pun srdžbe kada je vidio idole u gradu (Dj 17,16), nije započeo propovijed s agresivnim protestom, nego uzima ozbiljno druge ljude u njihovom traženju Boga: "U svemu ste, vidim, nekako veoma bogoljubni" (Dj 17,22):

- ne govori o onom što drugima nedostaje, nego o Božjoj ponudi koja nam više obećava nego li mi ikada možemo primiti!

- razlikuj govoriš li vjernim kršćanima, onima koji traže ili onima "koji stoje daleko".

2. *Poštovanje*: osobno svjedočanstvo mora biti nošeno strahopoštovanjem pred djelovanjem Duha Svetoga u tebi i u drugima: možda Bog tvojom riječi želi dirnuti srce nekog drugoga! Tvoje svjedočanstvo stoga

- ne smije drugoga poniziti ili postidjeti, nego razbuditi radost u Gospodinu;

- ne smije pokazivati duhovnu nadmoć, nego Božje milosrđe;

- ne napasti drugoga osobno: sam Duh Božji će druge k Bogu voditi ili razotkriti otpore protiv njega!

3. *Skromnost*: "Velika mi djela učini Svesilni" (Lk 1,49). Obnova Crkve počinje kod mene i ne spada na mene da druge sudim. Tvoje svjedočanstvo stoga:

- treba pozitivno izvijestiti što ti je Bog učinio;

- ne smije sadržavati nikakva negativna očitovanja o drugima (o drugim ljudima, drugim Crkvama, crkvenim službenicima itd.). Opravdana kritika pogrešaka ne spada na osobno svjedočanstvo;

- u načinu govora treba biti jednostavan. Iznesi svoje svjedočanstvo svojim naravnim glasom i u normalnim kadencama glasa, kao kod nekog izvještaja. Ako si doživio duboko obraćenje, izbjegavaj pretjerane izraze koji se inače upotrebljavaju pri opisivanju značajnijih doživljavanja (divno, lijepo, sretno, fantastično, neopisivo itd.).

4. *Nutarnja istinoljubivost*: "I besjeda moja i propovijedanje moje ne bijaše u uvjerljivim riječima mudrosti, nego u pokazivanju Duha i snage da se vjera vaša ne temelji na mudrosti ljudskoj nego na snazi Božjoj" (1 Kor 2,4 sl).

Nova evangelizacija neće se služiti sredstvima moderne propagande i reklame. Ova naginje pretjerivanju i netočnosti i često u prvom redu djeluje na čuvstva. Kršćansko svjedočanstvo naprotiv svjedoči o činjenicama:

- iznesi trijezno i pošteno, bez pretjerivanja, događaje ili promjene u tvom životu za koje smatraš da dolaze od djelovanja Duha Svetoga: "Ljubav se ne hvasta, ne nadima se" (1 Kor 13,4);

- ne prešućuj svojih strahova i otpora u odnosu na Boga, svoje pomanjkanje povjerenja, svoju nemoć da nasljeđuješ Isusa;

- izbjegavaj utisak da je kod tebe postalo "sve posve drugačije", da si djelovanje Duha Svetoga u svom životu prepoznao s apsolutnom sigurnošću.

Moli sada Duha Božjega da bude prisutan

u tvom svjedočanstvu. Ti ćeš rasti u vlastitoj vjeri ako ga posvjedočiš pred drugima!